

[Hartvig Frisch.]

Der er dernæst et Spørgsmaal, jeg gerne vilde rette til den højtærede Undervisningsminister, et Spørgsmaal, der ved mange Lejligheder har været stærkt diskuteret, men af hvilket jeg har det Indtryk, at vi alligevel ikke er kommet nogen Vej. Det, jeg tænker paa, er Spørgsmaalet om seksuel Oplysning i Skolerne. Det er min Opfattelse, at der i mange Skoler af fornuftige Naturhistorielærere gøres et udmærket Arbejde i Retning af seksuel Oplysning; men paa den anden Side er jeg ganske klar over, at det i flere Skoler er et vanskeligt Spørgsmaal, og at det tillige i meget høj Grad afhænger af vedkommende Pædagogers rent personlige Evner, om disse Oplysninger kan gives paa tilfredsstillende Maade eller ikke. Det kan ikke nægtes, at det i meget høj Grad er en personlig Sag, om man paa en Maade, der er helt uangribelig, kan præstere den Oplysning, som Skolen skylder de unge.

Jeg har nu tænkt, at der maatte kunne findes en Løsning, idet jeg vilde foreslaa, at Undervisningsministeriet lod udarbejde en Seksualfilm, hvor alle de Oplysninger, som er nødvendige, er samlet. Naar denne Film er færdig, kunde denne Film hele Landet over gennem samtlige Skoler benyttes, og man blev fri for, at Opgavens Løsning blev afhængig af Lærerens Person. Man kunde derigennem give de unge de Advarsler og den Oplysning, som er nødvendig paa dette Omraade, og som vi alle maa erkende, at de har berettiget Krav paa at faa. Paa den anden Side vilde f. Eks. hele Problemet med Fællesskolen falde bort af sig selv, idet det udmærket godt kunde ordnes saaledes, at Undervisningen bliver adskilt for Piger og for Drengene.

Fra Filmen, der blev forevist om Kønssygdommens Bekæmpelse, har man Erfaring for, hvor ganske udmærket Filmen er som Oplysningsinstrument, og hvor godt saadanne Oplysninger kan gives igennem Filmen, igennem Synsbillederne, hvor man er fri for alt det taagede, man ellers kan faa blot gennem Forklaringer, og som netop tit ved saadanne Demonstrationer er uheldigt. Jeg vil henstille, at man gaar denne Vej, hvorved jeg mener, man virkelig vilde komme et Skridt videre paa dette vanskelige Omraade.

Foruden disse Spørgsmaal er der nogle enkelte Bemærkninger, jeg gerne vil fremsætte, bl. a. til Det konservative Folkeparti. Det har vist sig ved dette Aars Finanslovbehandling, at Det konservative Folkeparti over for alle os andre har villet gøre gæl-

dende, at det har været et stakkels forfulgt Parti, at der har hersket en fuldkommen Mødeterror, og det er altsaa udelukkende paa Grund af denne Behandling, Det konservative Parti gennem mange Aar har været ude for, at man har maattet indrette sig med Støvler og Bidetænger og disse andre Ting, som man kender fra Cirkulæret, for overhovedet at kunne forsvare sig. Jeg tror, man maa erkende, at det forholder sig slet ikke saadan. Men der er een Ting, som man fra Det konservative Folkepartis Side ikke rigtig taler om, men som vi andre udmærket ved: at der har været temmelig mange Aar, hvor de konservative Politikere i dette Land var mødesky. Det er en Kendsgerning, vi alle sammen har været klar over. Det laa i Partiets Traditioner og den Politik, det førte, og det havde den Indvirkning, at man Gang paa Gang under Valgkampen o. s. v. oplevede dette, at de var det, som man med et jævnt Udtryk, vi kender fra Valgkampen, kalder mødesky.

Heri er der sket en Forandring, og denne Forandring skyldes to Momenter, for det første, at Højre nu i saa mange Aar har været Opposition, har været helt fjernt fra Regering og Regeringsansvar, og at den yngre Generation af Højremænd — undskyld — af **Konservative**, som vokser frem, udelukkende er indstillet paa en rent negativ, kritisk, oppositionel Holdning og slet ikke kender nogen anden, og det er jo den letteste, det kan vi alle erkende. Det bevirker, at der kommer et Tilskud af noget, der kan være Aabenhjertighed og Frejdighed, men ogsaa kan være Frækhed; det kan antage forskellige Former. Dertil kommer Hitlers Sejrr i Tyskland, som havde en ejendommelig Virkning paa denne yngre Generation af Konservative. Pludselig flammede de op, som om de havde set Himlen aabne sig, og nu var der frit Slag i alle Retninger. Disse to Momenter har fremkaldt en Forandring. Det skal indrømmes, at Det konservative Parti ikke er mødesky mere. De optræder med stor Frejdighed, og de tror, at vi ogsaa skal faa en hitlersk Sejrr her i Landet. Det har Svenskerne ogsaa troet, de fik deres Klø, og jeg tror, at de Danske ikke er saa forfærdelig forskellige fra Svenskerne i den Henseende. Jeg gør disse Bemærkninger, for det er kedeligt, hvis denne Martyrlegende skal fæstne sig, for den er urigtig. Der er ingen, der her i København eller andre Steder har gjort de konservative Politikere nogen som helst Fortræd, men de var selv utilbøjelige til at møde Mængden. Det er det, der gør, at det skal